

Plesový rej

Zámý velmožův dům na Anglickém nábřeží tonul v nesčetných světlech slavnostní iluminace. Před osvětleným podjezdem, v němž bylo rozprostřeno červené sukno, stála policie. Nebyli tam jen prostí strážníci, na schodišti stál sám policejní ředitel a desítky policejních důstojníků. Kočáry odjížděly a ihned zase přijížděly jiné s lokaji v červených livrejích nebo s chocholy na klobouku. Z kočárů vystupovali muži v uniformách, s řádovými hvězdami a stuhami. Dámy v atlase a hermelínu opatrně našlapovaly na stupátka s rachotem spouštěná a kráčely spěšně a neslyšně po sukně podjezdu.

Téměř pokaždé, když se objevil nový kočár, zašumělo to v zástupu a lidé smekali čepice.

„Panovník? ... Ne, ministr ... princ ... vyslanec ... Cožpak nevidíš chochol?“ ozývalo se z hloučku. Jakýsi muž, oblečený lépe než ostatní, zřejmě všechny znal a uváděl jména nejvýznamnějších velmožů té doby.

Tak popisuje Lev N. Tolstoj v gigantickém literárním díle Vojna a mír počátek významného aristokratického balu. Zatímco my v první březnový pátek večer postáváme na chodníku před Národním domem na pražských Královských Vinohradech. Tam

uvnitř je – v několika reprezentačních sálech – vše nachystané k zahájení 4. Reprezentačního plesu ministerstva vnitra ČR.

Nejen prací živ je člověk, připomněli se před časem pracovníci resortu a uvedli do života novodobou tradici velkých společenských událostí – setkání kolegů a přátel v té nejslavnostnější atmosféře. V příjemně vládných náladách, při taneční zábavě, s dalším kulturním programem a v neposlední řadě i s příjemným občerstvením.

První plesový večer se v parádním prostředí palácového domu poblíž Divadla na Vinohradech odehrál v roce 2004. Trochu se hlásil k víceletým předchozím balům chystaným pražskou policejní správou. Ostatně od minulého roku stejný pořadatel ze Zařízení služeb pro MV ČR organizují nejen tento ministerský večer, ale rovněž velevážený Policejní ples v neméně honosném interiéru na Žofíně.

Při ohlédnutí do starší minulosti není určité od věci zavadit o „četnického spisovatele“ Michala Dlouhého, v jehož knížce Kutnohorská pátráčka na stopě lze objevit tyto zajímavé historické poznámky:

„Počátek roku 1931 byl v duchu příprav 1. reprezentačního plesu četnictva pořádaného nově přesídleným četnickým oddělením. Veškeré přípravy organizoval osobně velitel četnického oddělení Alois Stibůrek v listopadu povýšený na štábního kapitána. V tisku se objevily pozvánky na pondělí 5. ledna 1931 od 20. hodiny do lorecké dvorany. Annoncována byla přítomnost hudby 21. pěšího pluku maršála Focha z Čáslavi a skutečnost, že výtěžek plesu bude věnován Masarykovu četnickému podpůrnému a vzdělávacímu fondu podporujícímu vdovy a sirotky po četnících zemřelých při výkonu služby.“

Záštitu nad plesem převzali předseda krajského soudu vládní rada Josef Wolf,

prokurátor Milan Kořán, starosta Kutné Hory Jaroslav Bouška, vrchní ředitel továrny na tabák Josef Škarvan a samozřejmě velitel četnického oddělení Alois Stibůrek.

Ples proběhl ke spokojenosti všech zúčastněných a tisk referoval, že hojná účast na něm je výrazem dobrého vztahu občanstva k četnictvu. Výtěžek byl rozdělen následovně: 2 000 Kč Masarykovu podpůrnému fondu, 600 Kč chudým města Kutné Hory, 600 Kč chudým v Kolíně, 700 Kč divadlu v Kutné Hoře, 500 Kč divadlu v Kolíně, 700 Kč Masarykovu pomníku v Kutné Hoře a 200 Kč chudým v Čáslavi.“

Náš moderní ples není pro veřejnost uzavřený, ale lístky byly dlouho dopředu mezi

V úvodu slavnostního večera popřál vydařenou zábavu všem hostům ministr vnitra Ivan Langer. Tina Pletánková zatím uváděla všechny vinohradské ministerské plesy (podobně je konferencierem žofínských plesů policejních Alexander Hemala)

drobném zdráhání ministr, doufám ale, že mě v tom nenecháte dlouho samotného. Budu se pečlivě dívat kolem – a pozor, čtvrtletní prémie jsou za dveřmi...

Uvolněnou a spontánní atmosféru společenské zábavy vzápětí dál pozvedne novátorské předtančení. Skupina mažoretok Srdíčko z Kolína svým vystoupením otevírá neformální program. Velká sestava Hudby Hradní stráže a Policie České republiky doprovází děvčata směsí pochodových melodií. Vedle variací z klasika Františka Kmocha letí prostorem rázné tóny Žluté ponorky z tvorby rovněž nesmrtelných Beatles.

Vlastní taneční matiné zahajuje waltz S láskou a sólový pár v kvalitním pohybu po několika minutách obklopí nepřehledný chumel houpač kroužících dvojic. Bohatý, zhruba čtyřhodinový program potkáváme průběžně i v sousedních sálech.

Ve znamení Retro párty – s latinskými rytmy, s věčně zelenou Červenou řekou a podobnými hity – se odehrává zábava v Raisově sále. Společenský sál vedle toho nabídne třeba cimbálovou muziku z Břec-lavi, nebo ukázky slovenských folklorních tanců.

V průběhu letošního plesu střídá velkou uniformovanou hudbu několik jejích komornějších seskupení – Big Band, Formanka. Hlavní pěveckou hvězdou je Bohuš Matuš. Nemám vlastně žádný hit, ale

ministerskými lidmi beznadějně vyprodané (na 800 exemplářů – z jejich ceny se hradí zásadní náklady na celý ples!). Nyní již většina plesových hostů vešla do krásného kulturního stánku, vystoupala po bohatém schodišti do patra a vkročila na vyglancované parkety. Vzhůru za nimi.

V Majakovského sále vítá průvodkyně večerem Tina Pletánková tancechtivé

návštěvnický a improvizované zpovídá nejvýznamnějšího účastníka. Padne zmínka o jeho premiéře na podobné slavnostní příležitosti.

O řadě z vás už vím, jak dovedete pracovat, řekne mimo jiné ministr vnitra Ivan Langer, a těším se, že dnes večer poznám, jak se – k tomu příslušně – umíte bavit.

Moderátorka ještě přemlouvá šéfa resortu k odstartování nové tradice – k úvodnímu tanečnímu sólu. Dobře, souhlasí po

zvládnou pár cizích písniček, konstatuje skromně. A vystřihne řádku hlavních trháků z repertoáru Karla Gotta, Václava Neckáře nebo Waldemara Matušky.

Na pořad přijde také mládí z tanečního klubu z Roudnice nad Labem a jejich pasáže z přelomového muzikálu Starci na chmelu. Nejeden srdce pamětníka musí doslova zaplesat.

Rozhodujícími muzikanty význačné taneční zábavy jsou pravidelně různá seskupení členů Hudby Hradní stráže a Policie ČR

Hodina letí za hodinou jako vodopád. Plesový rej se točí přes půlnoc.

Takovou výdrž mnozí nemáme, vraťme se proto – na rozloučenou i s jistým příslibem příštích plesových návštěv a účastí – znovu do rozvířeného tanečního dění, jak jej ve světové literatuře zachytil pohled barda Lva Nikolajeviče:

Přikročil k Nataše a zdvihl ruku, aby ji objal v pase ještě dříve, než dopověděl vyzvání k tanci. Požádal ji o kolo valčíku. Natašina tvář, v níž se zračila úzkost, tvář, připravená k zoufalství i k nadšení, rozzářila se najednou šťastným, vděčným, dětským úsměvem.

„Dávno jsem na tebe čekala,“ jako by říkala tato polekaná, ale šťastná dívka svým úsměvem, který zvítězil, ač slzy byly už na krajíčku, a zvedla ruku na rameno knížete Andreje. Byli druhým párem, který vstoupil do kola. Kníže Andrej byl jedním z nejlepších tanečníků své doby. Nataša tančila znamenitě. Její nožky v atlasových plesových střevíčkách konaly svou práci hbitě, lehce a jakoby nezávisle na její vůli, obličej jí zářil nadšením a štěstím...

Když ji dovedl na místo a chvíli stál, aby nabral dech, a díval se po tančících, cítil, jak ožívá a mládne.

Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK a archiv

Na pestrém – dynamickém – průběhu plesového dění se vždy podílí poutavé příspěvky mnoha zpěváků a tanečníků